

WALL STREET JOURNAL BESTSELLERU AUTORS

ENDRŪ MEINS

MELNAIS KORALLIS

ENDRŪ MEINS

**MELNAIS
KORALLIS**

ANDREW MAYNE

BLACK

CORAL

ENDRŪ MEINS

MELNAIS

KORALLIS

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Me 266

Copyright © 2021 by Andrew Mayne
All right reserved

Published by Thomas & Mercer, Seattle

Endrūsa Meinsa romāna "Melnais korallis"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""

ISBN 978-9934-25-046-0

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2022

ŠI GRĀMATA IR LITERĀRS DARBS. VISI ŠAJĀ ROMĀNĀ MINĒTIE VĀRDI, TĒLI, ORGANIZĀCIJAS, VIETAS UN NOTIKUMI IR VAI NU AUTORA IZTĒLES AUGLIS, VAI TIEK IZMANTOTI IZDOMĀTĀS SITUĀCIJĀS. JEBKĀDA LĪDZĪBA AR PĀTIESIEM VAI ESOŠIEM NOTIKUMIEM, DARBĪBAS VIETĀM, DZĪVĀM VAI MIRUŠĀM PERSONĀM UZSKATĀMA PAR SAGADĪŠANOS.

PIRMĀ NODAĻA

Liels Bilis

Visi uzlūko mani dīvaini.

Kad es piebraucu pie avārijas vietas ar savu furgonu, visu skatieni un lukturīšu stari bija pievērsti mazajam ezeriņam, kurā automašīna izrādījās iegrimusi ar priekšgāļu uz leju, pēc tam kad bija pārlidojusi pāri visai šosejai un ceļa nožogojumam. Tagad visi policisti, ugunsdzēsēji un ātrās palīdzības feldšeri skatās uz mani tā, it kā mani grasītos pasludināt par balles karalieni un no manis pilētu cūkas asinis. Spriežot pēc drūmās izteiksmes Floridas ceļu policista sejā, viņam nākot uz manu pusi, es sāku domāt, ka publisks pazemojums varētu būt labāks par to, ko viņš grasās man pavēstīt.

Uz mirkli sajūtu paniku, kas mani dažreiz pārņem, kad es ierodos notikuma vietā un baiļojos, ka seja zem brezenta varētu piederēt manai meitai Džekijai, manam draugam vai kādam citam, kurš man nav vienaldzīgs.

Taču es atstāju Džekiju un Ranu kuģa mājā, pēc tam kad atskanēja zvans. Skaidrs, ka man ir arī citi ģimenes locekļi. Mani brāļadēli ir sākuši braukt ar mašīnu, un viņiem piemīt Makfersonu mežonīgie gēni, kas uz galvošanu drīz vien sagādās brālim galvassāpes.

– Izmeklētāja Makfersonē? – apjautājas kaprālis Finiks.

– Jā? – es atbildu, nolūkodamās uz notikuma vietu. Tuvu ezera krastam ir apstājusies ātrās palīdzības automašīna. Trīs policijas patruļmašīnas un ugunsdzēsēju dampis gaida ceļmalā netālu no sabuktētā norobežojuma. Riepu pēdas zālē ved pāri akmeņainajam krastam līdz apakšā spīguļojošajam ūdenim.

Trīsdesmit pēdu dziļumā es redzu ezerā vārgi spīdam iegrimušās automašīnas aizmugures lukturus. Pie joda, kā tā ir tikusi tik tālu?

– Pirms trīsdesmit minūtēm automašīna iekrita ezerā. Viens upuris spēja izpeldēt krastā. Automašīnā ir palicis vēl otrs cietušais, domājams, miris.

Pieštiežos pie furgona aizmugures un paķeru ūdenslīdzēja aprīkojumu. – Domājams? – es atkārtoju, kamēr viņš man seko.

– Glābējiem neizdevās palūkoties tuvāk.

Ievēroju oranžo plostu, ko viņi izmanto glābšanas darbiem ūdens malā. Tajā atrodas divi vīrieši, kuri ar nūjām baksta ūdeni. Tas ir savādi.

– Vai kāds ir tur ieniris? – es apjautājos.

– Jūs esat dežurējošā ūdenslīdzēja. Kur ir jūsu papildspēki?

– Pagaidām vēl neesam tos nolīguši. – Pārvelku hidrotērpu pāri šortiem un krekliņam un aizvelku rāvējslēdzē-

ju. – Tad jūs gribat, lai es ieskatītos iekšā automašīnā un izvilktu liķi?

– Jā. Vēl mums vajag, lai jūs uzņemtu fotogrāfijas un sarakotū liķi pēc iespējas ātrāk.

– Vai jūs nevarat uzņemt fotogrāfijas ar aparātu, kas ir piestiprināts pie nūjas?

– Mēs, ē, iemetām zemūdens kameru līdzās automašīnai.

– Laikam jau man vajadzēs izvilkt arī to.

Uzlieku skābekļa balonu uz muguras un pārbaudu masku. Klāt pienāk vēl viens vīrietis. Viņam ir ruda bārda un Floridas zivju un savvaļas dzīvnieku aizsardzības inspektora veste. Es atceros viņa vārdu: Kriss Kors.

– Tu viņai izstāstīji par situāciju? – viņš jautā.

– Nupat grasījos, – Finiks atbild.

Zivju un savvaļas dzīvnieku aizsardzības inspekcijas pārstāvji šurp ir atskrējuši ātri. Paga – es palūkojos uz mangrovēm ezera pretējā krastā un tālumā vidošajām gaismām. Tā būs spēkstacija. Tur ir noplūdes caurule, kas ved taisnā ceļā no stacijas uz ezeru, un tā savienojas ar ūdensceļu, veidojot šauru mezglu ziemeļos.

– Pagaidiet. Vai šis ir 65. diķis? – es jautāju.

– Jā, es nupat grasījos to pateikt, – Finiks nosaka.

Palūkojos uz vīriešiem uz plostā un saprotu, ko viņi dara...

Viņi nemēģina sataustīt ūdenī upuri. Viņi cenšas neļaut aligatoriem to aprīt.

65. diķis ir populārs starp mūsu vietējiem milzu reptiļiem. Viņiem patik spēkstacijas notekas siltais ūdens, un viņi mēdz te pulcēties.

– Tas var gaidīt līdz rītam, – saka Kors. – Mēs varam mēģināt aizgaiņāt un iemidzināt visus, kas nesadarbosies. Taču man būs vajadzīgs laiks.

– Nuja, – atbild Finiks. – Tikai...

Es salieku visus mīklas fragmentus kopā. – Tas čalis, kurš tika laukā dzīvs, apgalvo, ka nav sēdējis pie stūres, un jūs domājat, ka viņš melo, tāpēc tā kļūst par slepkavības izmeklēšanu.

– Dabūt laukā liķi, kamēr... kamēr tas nav ticis sabojāts, būtu ideāli. Zilumi mums pavēstītu, kur viņš sēdējis... pieņemot, ka viņa āda ir palikusi neskarta.

– Un to nav apēdis aligators. Saprātu. Vai vēl kaut kas?

– Jā, – saka Finiks. – Jau atkal – nekāda spiediena. Šī automašīna un izdzīvojušais tiek turēts aizdomās par divu cilvēku notriekšanu un aizbēgšanu no notikuma vietas. Abas reizes iznākums bija letāls.

– Tātad viņš tiek turēts aizdomās par atkārtotu gājēju notriekšanu, aizbēgšanu no notikuma vietas, un pasažiera liķa izcelšana tagad jums palīdzēs viņu piespiest pie sienas? – Paķeru peldpleznas un dodos uz ūdens malu.
– Nekāda spiediena. Saprātu.

– Makfersone, – saka Kors, – tas vēl nav viss.

– Es esmu peldējusi ar aligatoriem pilnos ūdeņos, zēni. Viņi man netraucē, un es netraucēju viņiem. – Lai gan parasti es necenšos viņiem atņemt divsimt mārciņas lielu gaļas laupījumu.

Floridā ir tik daudz aligatoru, ka, atbrīvojoties no cilvēkiem un skaitot tikai tos, iedzīvotāju daudzums tik un tā sanāktu lielāks nekā daudzās citās pavalstīs. Tā kā reptiļu skaits mūsu ūdeņos pārsniedz miljonu, ja viņi būtu

tādi nikni cilvēkēdāji, par kādiem tiek uzskatīti, sadur-smes notiktu visu laiku. Taču uzbrukumi ir ārkārtīgi reti. Aligatori iespēju robežās izvairās no mums.

Es uzsaucu vīriem laivā: – Turiet visas radības ar asti un zobiem tālāk no manis. – Norādu uz viņu prožektoru. – Un visu laiku apgaismojiet teritoriju.

Pēdējo reizi pārbaudu skābekļa balonu.

– Slouna! – Kors uzsauc. – Pagaidi, muļķadesa.

– Kas ir? Laiks iet, Kris. Jūsu džekiem ir nūjas ar asu galu. Viss ir kārtībā. Vai ne? – Viņš papurina galvu.

Palūkojos uz melno, prožektoru izgaismoto ūdeni, un man pakrūtē uzrodas žņaudzoša sajūta. – Tikai nesaki man... pitoni? Piraijas? Jūras asaris no dzimumnoziedznieku saraksta?

– Ne gluži. – Viņš uz mirkli pamet skatienu uz Finiku un tad palūkojas uz mani. – Pirms trim dienām mēs no-marķējām Lielo Bilu piecsimt pēdu attālumā no šejienes. – Sūdu būšana. – Mana mute piepeši kļūst briesmīgi sausa. Ir aligatori, un ir Lielais Bils. Viņš ir no tās sugas, pie kuras piederētu Dveins "Klints" Džonsons, ja visi cilvēki būtu pigmeji, bet Džonsons būtu kanibāls.

Zivju un savvaļas dzīvnieku aizsardzības inspekcija lēš, ka Lielais Bils ir viens no lielākajiem savvaļas aligato-riem un sver aptuveni tūkstoš mārciņu. Piedevām viņš ir gandrīz trīspadsmit pēdas garš.

Lielais Bils atrodas brīvībā, jo tās ir viņa Dieva dotās tiesības un mums nav zināms, ka viņš kaut reizi būtu uz-brucis cilvēkam. Toties Zivju un savvaļas dzīvnieku aiz-sardzības inspekcija ir uzgājusi citu aligatoru un pat la-

mantīnu atliekas, un viņiem ir aizdomas, ka tur pie vainas ir Bils.

Palūkojos diķī, meklējot kādu zīmi no ūdeņu tiranozaura. – Ē, vai ir kāds iemesls domāt, ka viņš ir? – es jautāju, cenzdamās neizklausīties nervoza – un mazdūšīga.

– Ja neskaita to, ka diķī ir cilvēka izmēra steiks un visa šī rosība, visticamāk, var piesaistīt viņa uzmanību? Nē, pilnīgi nekāda, – atbild Kors.

Ja normāli aligatori turas tālāk no kņadas, ko sacelz zībošas ugunis un cilvēku šļakstišanās pa ūdeni, Lielais Bils ir tik dižens, ka viņu tas nesatrauc.

Reiz Zivju un savvaļas dzīvnieku aizsardzības inspekcijas darbinieku grupiņa pavadīja veselu dienu, cenšoties sadzīt viņa pēdas kanoe laivā, un tikai beigās atklāja, ka Bils visu laiku bija viņiem sekojis... novērodams.

– Mums ir piegādātas svaigas vistas no *Publix*, – saka Finiks. – Varam samest tās ezera pretējā pusē, novietot postlu pie kanāla ietekas un nelaist Bilu klāt.

– Ja vien viņš jau tagad nav te, – saka Kors.

– To mēs nezinām. Vai tu tiešām līdīsi iekšā? – Finiks jautā.

– Makfersone ir tikusi galā arī ar trakākām lietām. Nokautējusi haizivis un atvairījusi slepkavas, vai ne?

Labi, Slouna. Apdomā labi. Viņi var izcelt liķi rīt no rīta – pēc tam kad tas būs apskrubināts un izvilīts no mašīnas.

– Jūsu aizdomās turamais... viņš ir sliktais zēns? – es jautāju Finikam.

– Tā izskatās. Ja mēs nevarēsim viņam piešūt šo, tad viņš paliks uz brīvām kājām.

– Un nobrauks vēl kādu, – es atbildu.

– Bez mašīnas nekādi, – saka Kors, norādīdams uz aizmugures lukturiem.

– Dzirdēju, ka tagad tās varot nopirkt, – Finiks atcērt. Viņš pievērš visu savu uzmanību man. – Viss atkarīgs no tevis. Ja tu to nevarēsi, es sapratišu. Mēs atstāsim savus puisus šeit un mēģināsim aizgaiņāt aligatorus, kamēr Kors un viņa džeki būs attīrījuši teritoriju.

Un pazaudējuši laiku un pierādījumus.

Cik vērtā ir mana dzīvība? Cik lielā mērā mani motivē patmīla? Vai es vēl aizvien jūtu vajadzību pierādīt, ka neesmu kaut kāda baltā salašņa no disfunkcionālas ģimenes?

Sāku atbrīvoties no skābekļa balona.

– Laba doma, – saka Kors.

– Nē, – es viņam atbildu. – Es niršu tāpat. Es to ņemu nost tāpēc, lai iegūtu lielāku ātrumu.

– Sasodīts, – viņš nomurmina.

– Jā, es zinu. Man vajadzēs liķa maisu un virvi. – Pansiedzu viņam zemūdens rāciju no savas somas. – Turiet antenu ūdenī. Ja sakari pārtrūks, nekritiet panikā. Tikai gaidiet, kamēr es trīsreiz paraušu virvi.

– Cik ilgi mums jāgaida, kamēr tu uzpeldēsi?

– Septiņas minūtes, un pēc tam izceliet manu liķi.

– Septiņas minūtes? – viņš novelk.

– Jā, septiņas šajā situācijā. Taču man patīk aprobežoties ar divām. Saprātāt?

Viņš izbola acis. Es skaidri manu, ko viņš domā – ka es esmu stulbene. Viņš daudz nekļūdās. Taču es esmu stulbene, kurai vēl aizvien kaut kas ir jāpierāda.

Vēl ir arī apstākļi, ka tad, ja mēs nenotiesāsim šoferi, nākamajā reizē, kad es nonākšu šāda negadījuma vietā, tur var arī nebūt mans sīkais, taču tur noteikti būs kāda cita bērns, un man nebūs izdevies to novērst.

Dažas reizes dziļi ievilku elpu, piepildot plaušas, un tad iekāpju melnajā ūdenī.